

1. Perustiedot

Ville Sintonen
Sosiaali- ja terveysalan pt.
Suomi-Koti
795 Eglinton Ave East Toronto, Ontario M4G 4E4, Canada
<http://www.suomikoti.ca/>
1.5 - 31.5.2015

Toronto

2. Työpaikka, tehtävät ja perehdyttäminen

Toronto Finnish-Canadian Seniors Centre eli Suomi-Koti on monipuolinen suurehko kompleks. Pari ensimmäistä kerrosta on yleisiä tiloja; ruokasali, juhlasali, tv-huone, kirjasto, sauna, uima-allas, kuntosali, pesula, suuri laitoskeittiö. 2-6 kerroksissa on yhteensä 88 asuntoa, joista suuri osa on tarkoitettu itsenäisesti toimeentuleville henkilöille ja osa on palveluasuntoja sellaisille vanhuksille, jotka tarvitsevat eri tasoista apua päivittäisissä toiminnoissa. Ylimmässä eli 7. kerroksessa sijaitsee Suomi-Kodin 34-paikkainen hoivaosasto. Hoivaosasto on kokonaan pitkäaikaisosastoa. Käytännössä vanhukset muuttavat ensiksi Suomi-Kodin yksityisasuntoihin, voinnin ja kunnan heikentyessä muuttavat he seitsemänteen kerrokseen hoivaosastolle.

Työt alkoivat Suomi-Kodilla maanantaina 4.5 orientaatiopäivällä, joka piti sisällään turvallisuus ja pelastautuminen tulipalon sattuessa, aseptiikka ja hygienia, potilaan kohtelu, dementiaa tai Alzheimeria sairastavan potilaan kohtaaminen, työtä koskevat lait ja lainsäädäntö, vaitiolovelvollisuus, ergonomia jne.

Harjoittelun aikana työskentelin hoivaosastolla sekä kotihoidossa yksityisasunnoissa.

Ensimmäisten työpäivien aikana tapasin Suomi-Kodin henkilökuntaa; ylihoitajan, kotihoidon esimiehen, keittiö vastaavan, toiminnan ohjaajan, Suomi-Kodin johtajan, hoitotyöstä vastaavia hoitajia ja vapaaehtoistyöntekijöitä.

Suomi-Koti

3. Työpaikka, kieli sekä kohdemaan kulttuuri

a) Työkielenä käytin englantia, suomea ja ns. fingskaa (englannin ja suomen kieltä keskenään sekaisin)

b) Työntekijöitä Suomi-Kodilla oli monista eri maista, mm. Filippiineiltä, Kiinasta, Virosta, Suomesta, Puolasta, Brasiliasta jne. Kielimuuri aiheutti paikkapaikoin haasteita työnteossa. Kaikesta kuitenkin selvisin kunnialla. Asiakkaiden kanssa puhuin pääasiassa suomea. Asiakkaat kokivat etenkin Aasian maista tulleiden työntekijöiden kanssa toimimisen ajoittain haasteelliseksi. Kieltämättä itsellenikin oli välillä haasteita saada selvää heidän aksentistaan. Heidän työntekoaan siivitti uskomaton sinkoilu paikasta toiseen vailla järkevää päämäärää. Me suomalaiset kun olemme tottuneet siihen, että asiat tehdään rauhallisesti ja kerralla kuntoon. Kulttuuriset eroavaisuudet tuottivat itselleni enemmän päänvaivaa kuin kielelliset eroavaisuudet.

c) Työajat, tauot ja muut työtä koskevat säädökset olivat pääasiassa hyvin samankaltaisia kuin Suomessakin.

Vas. hoivaosaston käytävä

Oik. hoivaosaston ruokasali

Asukashuone Suomi-Kodin hoivaosastolla

4. Asunto ja työmatka

a) Vuokra oli 600 euroa/kk.

b) Opiskelijan kannattaa ostaa ehdottomasti Toronton sisäinen "Metropass", jolla pystyy liikkumaan kuukauden ajan julkisilla busseilla, metrolla, raitiovaunulla ja junalla. Metropass maksoi \$141.50 eli n. 103 euroa.

c) Asuntomme oli host-perheemme omakotitalo. Vuokraan kuului majoitus, ruoka, vesi, internet yhteys, sähkö ym. Keittiö ja muut varustelut olivat vapaassa käytössä koko kuukauden ajan.

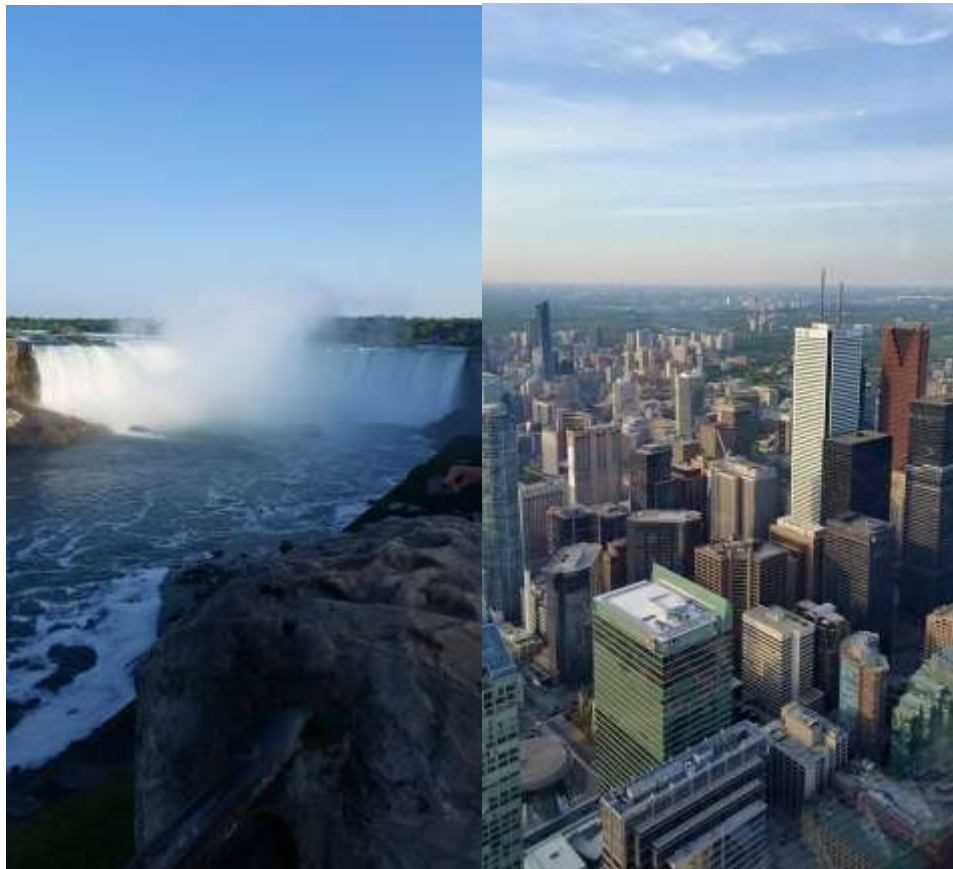
Metropass + paikallista valuuttaa

5. Vapaa-aika

a) Torontossa riittää paljon nähtävää ja koettavaa. Vapaa ajan pyrin käyttämään mahdollisimman hyvin hyödyksi vierailamalla monissa erilaisissa paikoissa.

**Toronto Symphony Orchestra
Felix Mendelssohn Violin Concerto**

**Vas. Niagaran putoukset
Oik. CN Towerista näkymää**

b) Suomi-koti ei järjestänyt opiskelijoille vapaa ajalle ohjelmaa. Pääsin osallistumaan työpäivien aikana erillisiin palavereihin, viriketoimintaan, kirkkoretkeen jne.

c) Vapaa ajalla vietin aikaa myös työkavereiden ja muiden Suomi-Kodilla työskennelleiden opiskelijoiden kanssa. Suomesta tulleiden opiskelijoiden kanssa oli mukavaa viettää aikaa yhdessä ja keskustella asioista. Vaikka olimme eri kouluista ja toimimme erilaisissa sosiaali- ja terveysalan tehtävissä, yhdisti meitä kaikkia se, että olimme tulleet Kanadaan työskentelemään opiskelijoina. Kamppailimme samojen asioiden kanssa, kuten kulttuurilliset erot Suomen ja Kanadan välillä, ajoittainen kielimuuri, oma suhtautuminen suomalaiseen työskentelyyn sosiaali- ja terveysalalla, työtä koskevan lainsäädännön mukaan toimiminen jne. Olin siinä mielessä onnellisessa asemassa, että kohdalleni sattui äärettömän mukava host-perhe. Pääsin heidän mukanaan erilaisiin tapahtumiin ja reissuille. Pääsin tutustumaan heidän sukuunsa. He myös esittelivät Torontoa mielellään.

Host-perheen koti

6. Muuttuiko kuvasi kohdemaasta? Miten? Mikä yllätti?

Ennakkoon olin ajatellut, että Kanada on varmasti hyvin paljon Yhdysvaltojen kaltainen maa ja niin se loppupeleissä olikin. Kaikki on suurta ja suuressa mittakaavassa. Päätin lähteä matkaan ns. takki auki. En ollut muodostanut itselleni sen suurempia mielikuvia kohdemaasta tai sen sisällään pitämistä asioista. Kun ei maalaile mielessään utopistisia mielikuvia, ei tule paikan päälläkään pettymyksiä mikäli odotukset ja todellisuus eivät kohtaakaan keskenään. Loppujen lopuksi Kanadassa elämä on aivan samankaltaista kuin Suomessakin. Samanlaisten asioiden kanssa ihmiset painivat siellä kuin me täällä Suomessakin.

Suurimpana erona maiden välillä pitäisin ihmisten avoimuutta ja ystävällisyyttä. Me suomalaiset kun tahdomme olemaan hiljaisia, hieman sisäänpäin kääntyneitä, puhumme kun meillä on oikeasti jotain asiaa ja emme turhia säntäile paikasta toiseen. Kanadassa ihmiset ovat paljon avoimempia, tuntemattomat ihmiset tulevat kadulla ja julkisissa juttelemaan, avuliaisuus ja kohteliaisuus oli monesti käsinkosketeltavaa. Suomalainen saa Kanadassa aimo annoksen oppia smalltalkista, se kun kuuluu hyvin oleellisesti yleiseen ihmisten kohtaamiseen, myös tuntemattomien.

Joka paikassa oli aina vapaaehtoisia työntekijöitä. Niin myös Suomi-Kodilla. Ajoittain siellä saattoi olla jopa 10 vapaaehtoista, jotka pitivät asukkaille erilaisia virikeohjelmia ja tuokioita. Hoitajat keskittyivät vain hoitotyön toteuttamiseen. Kanadalaiseen kulttuuriin kuuluu hyvin suurena osana vapaaehtoistyö. Jopa eläintarhassa pongasimme vapaaehtoisten rekry/koulutuskeskuksen eläintarhaan tulleille vapaaehtoisille.

Elokuvistakin tuttu kyltti varoittamassa juuri pestystä lattiasta Suomi-Kodin hoivaosastolla

7. Mitä opit kokemuksen kautta omasta kulttuuristasi ja opintoalastasi?

a) Kun lähtee vieraaseen maahan ja vieraaseen kulttuuriin, huomaa helposti oltuaan jonkin aikaa poissa kotoaan, että miten hyvin meillä asiat täällä Suomessa loppupeleissä onkaan. Tasavertainen ja lähes ilmainen terveydenhuolto, ilmainen koulutus, puhdas luonto ja vähäinen rikollisuuden määrä. Kun poistuu kotoaan ja avartaa maailmaa avartaa siinä samalla myös omaa maailmankuvaansa ja oma ajatusmaailma laajenee huomattavasti. On helppo jälleen arvostaa omaa autoa, vapautta liikkua paikasta toiseen silloin kun haluaa, sen jälkeen kun on viettänyt 6 tuntia busseissa ja metroissa jotta on voinut tehdä yhden kauppareissun 20 km päähän. Valehtelematta vietin kolmasosan kuukaudesta julkisissa kulkuneuvoissa.

b) Ammatillisesti en varsinaisesti oppinut itse hoitotyöstä reissun aikana mitään uutta. Toki oli hyvin mielenkiintoista päästä näkemään kuinka toisessa maassa toteutetaan hoitotyötä. Pääsääntöisesti työtä tehtiin samalla tavalla kuin Suomessakin, toki joitain pieniä eroavaisuuksiakin oli.

Suurimpana erona voisin pitää sitä, että Kanadassa vuorosta vastaa aina yksi sairaanhoitaja (RN). Hän ja kaksi lähihoitajaa (RPN) vastaavat lääkehoidosta ja hallinnollisista asioista. Varsinaisen perushoitotyön lääkehoitoa lukuun ottamatta toteuttaa hoiva-avustajat (PSW).

Toisena seikkana nostaisin esille sen, ettei Kanadassa tunneta omahoitaja systeemiä. Koen, että asiakkaiden hoito kärsii jossain määrin kun ei ole ketään tiettyä hoitajaa, joka tietäisi hänen asioistaan paremmin. Hoidettavia kun on Suomi-Kodin hoivaosastolla 34, tarkoittaa se väistämättä sitä, ettei hoitaja voi tuntea kaikkia asiakkaita läpikotaisin.

Hoitotyötä varjostaa jatkuvasti Kanadassa käytössä oleva hoitajia koskeva rekisteri. Julkiseen rekisteriin kirjataan kaikki hoitajan työssään tekemät virheet. Tulevat työnantajat voivat lukea rekisteristä hoitajaa koskevat tiedot. Tämä johti siihen, että vastuuta välteltiin, asioita delegoitiin jatkuvasti toisille henkilöille eikä kukaan tuntunut ottavan vastuuta oikeen mistään, kun kaikki pelkäsivät, etteivät vaan tee työssään virheitä, joilla saattaa olla kauaskantoiset seuraukset. Asialla pyritään asiakkaiden aseman parantamiseen. Koen kuitenkin, että asialla on täysin päinvastaiset seuraukset, asiakkaan kohtaaminen ja hänen saamansa hoidon laatu kärsii kun hoitajat joutuvat koko ajan olemaan varpaillaan, etteivät vaan tekisi mitään virheitä. Jos asiakas ei ollut tyytyväinen saamaansa hoitoon, pystyi hän uhkaamaan hoitajia lakimiehillä. Tämä aiheutti hoitajissa paikka paikoin jopa pelkoa. Asiakkaita "voideltiin", ettei vaan minkäänlaista ilmoitusta menisi heistä millekään viranomais taholle. Tällainen rekisteri on mielestäni täysin kääntynyt hoitajia vastaan ja varjostaa jatkuvasti työntekoa. Olisi todella raskasta tehdä hoitotyötä Suomessa jos joutuisi vastaavaa pelkäämään koko ajan.

Alla kuva ESBL:ää kantavan asiakkaan huoneen ovensuusta. Jätin kuvasta pois henkilön nimikyltin. Melko leimaava tuollainen keltainen stop nauha mielestäni. Suomessa ei tavallisella hoivaosastolla vastaavaan varmastikaan törmäisi.

ESBL huone hoivaosastolla

8. Millaisia valmiuksia ulkomaanjakso toi a) yleisesti b) ammatillisesti?

a) Kielitaito karttuu matkan aikana mukavasti...

b) Kuten jo edellä totesin, matkailu avartaa. Kun on nähnyt erilaisten ihmisten tekemässä hoitotyötä toisessa maassa, osaa itse jälleen katsoa omaa työskentelyä ja suomalaista hoitokulttuuria erilaisesta näkökulmasta.

9. Mitä opiskelijan tulisi tietää ennen lähtöä?

Henkilökohtaisen ohjaajan saaminen Suomi-Kodilla työharjoittelun ajaksi on käytännössä mahdotonta. Siellä sairaanhoitaja (RN) on vastuussa omassa vuorossaan. Hän on se, joka valvoo ja ohjaa koko osaston toimintaa. Kun vuorossa on vain yksi sairaanhoitaja omine töineen, ei hän todellisuudessa ota ohjaamista itselleen. Opiskelija kulkee kuhunkin vuoroon hänelle määrätyn ohjaajan kanssa. Näin ollen en missään nimessä suosittelen tutkintotilaisuuden suorittamista Kanadassa. En ole varma olisiko se edes mahdollista siellä. Työnkierto sen sijaan on ehdottomasti avartava ja hyvä kokemus lähihoitajaopiskelijalle.

Kanadaan kannattaa lähteä vasta aikaisintaan toukokuussa, silloin ilmat ovat suotuisat ja kaupungissa on enemmän nähtävää ja koettavaa kuin talvi aikaan. Liikkuminen työpaikan ja asunnon välillä tapahtui

omalla kohdallani busseilla. N. 15 km työmatkani saattoi kestää 1,5 tuntia sivu, näin ollen olen hyvin tyytyväinen etten lähtenyt matkaan talvella. Olisi saattanut olla ikävää odotella busseja kovilla pakkasilla lumimyräkässä.

Kuukausi on loppupeleissä kovin lyhyt aika. Mikäli tulevilla opiskelijoilla vain koulun puolesta on mahdollista lähteä Kanadaan työssäoppimaan suosittelen vähintään 6 viikon reissua. Silloin ei vielä tarvitse hankkia itselleen työlupaa mutta pystyy syventymään työpaikan käytäntöihin ja asiakkaiden tietoihin syvällisemmin.

Ennen matkaa ei tosiaan kannata muodostaa itselleen mitään "American dream" mielikuvia. Elämä Kanadassa on kuitenkin aivan normaalia, mitä nyt kaikki vain Suomeen verrattuna on paljon suurempaa ja suuremmassa mittakaavassa.

Oli kyllä mahtava kokemus!!!

-Ville-